

[J. O. Krag.]

det er meget sjældent. Jeg ved ikke, hvad der særlig inspirerede hr. Haunstrup Clemmensen til at tænke på dette med det umulige i at stange ål og gå på harejagt. Der kan vel være lidt forskel på regeringspartiernes indstilling til forskellige ting. Måske kan man sige, at regeringen, når den prøver at forene det radikale venstres forsvarspolitik og de konservatives forsvarspolitik forsøger denne vanskelige kunst med harejagten og ålestangningen, og der er vel også visse divergerende opfattelser om markedspolitikken i regeringspartierne. Derimod er der nok fuldstændig enighed om kulturministerens u-landspolitik, så den skal jeg slet ikke drage ind i billedrækken.

Nej, det er svært at profetere. Hr. Haunstrup Clemmensen mener, at jeg har udtalt mig for pessimistisk om de beskæftigelsesmæssige resultater af regeringens politik. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at vi i denne regerings tid har haft de højeste arbejdsløshedsprocenter, vi har kendt i 1960erne. Tager vi 1968, gælder det undtagelsesfrit. 1968 gav os en årsledighed på 5 pct. Man har ikke i noget år i 1960erne haft så høj en arbejdsløshed i Danmark, som vi havde i 1968. I 1969 er arbejdsløsheden faldet noget, og det har vi udtalt vor anerkendelse af, nemlig til 3,9 pct.; men den er dog stadig så høj, at hvis man går 1960ernes tal igennem, finder man kun et eller måske to år med en højere arbejdsløshed end i 1969. Man må derfor stadig sige som en helhedsvurdering af VKR-regeringens forhold til arbejdsløsheden, at det er et højt arbejdsløshedsniveau, man har under den nuværende regering — og vi har jo ikke set enden endnu; spørgsmålet er: hvad med 1970?

Lad os nu tænke os, at regeringen, sådan som man kunne fortolke statsministerens ret hårde, ret negative svartale, helt afviser, hvad oppositionen siger her i dag — jeg skal vende tilbage til det. Hvordan tror man så arbejdsløshedstillene bliver for 1970? Jeg tror i hvert fald, man skal tage det i betragtning.

I det hele taget kunne det være interessant at prøve at tage et kort tilbageblik over denne regerings politik. Jeg ser i avisen i dag, at statsministeren i går holdt en tale, hvor han sagde, at det ufravigelige mål er et rette valutaunderskuddet op. Det

har statsminister Baunsgaard jo sagt før. Han sagde det i valgkampen i 1968, og da var det en nært forestående begivenhed: hvis vi fik hele den borgerlige blok samlet i en flertalsregering, ville valutaunderskuddet blive rettet op, og så vidt i hvert fald jeg forstod, var det noget, der ville ske hurtigt.

Så fik man dannet denne regering, og fra starten gjorde den sig bemærket ved at måtte vælge en række næstbedste løsninger. Den gjorde sig bemærket ved en momsforhøjelse, som jeg tror alle vil erkende ikke ville være blevet gennemført, hvis den væltede regerings politik fra december 1967 var blevet gennemført. Man fik forskellige andre ting, bl.a. skatteforhøjelser. Hvad var da resultatet, da 1968 var gået til ende? Var økonomien blevet rettet op? Nej, handelsbalancen for 1968 var ikke forbedret i forhold til 1967; hvis jeg husker rigtigt, var den forringet.

Så gik vi ind i 1969. I begyndelsen af 1969 havde jeg en diskussion med statsministeren i TV, og nogle var måske i tvivl om, hvorvidt det, jeg sagde, var klogt sagt — og det kan da ske, at jeg siger noget, der ikke er så klogt. Den dag sagde jeg til statsministeren, at jeg advarede ham imod krampagtigt at fastholde den lave rente, man havde på det tidspunkt. Jeg sagde til statsministeren, at jeg troede, det ville være klogere at lade renten stige noget — ikke at man skulle give los, ikke således at man fik et vældigt fald i obligationskurserne, men at det ville være klogt af regeringen at lade renten stige noget. Så ville man nemlig undgå den milliardudpumpning af Nationalbankpenge, som fandt sted. Det var måske ikke populært at sige noget sådant, men jeg sagde det. Statsministeren ville ikke høre om det, man skulle holde den lave rente, og så fulgte det næsten panikagtige sammenbrud i maj måned. Den diskontoforhøjelse, statsministeren og hans regering havde set sig tvunget til i marts, kunne ikke holde; man måtte yderligere 2 pct. i vejret i maj måned, men sagde, at dette naturligvis ikke havde noget med obligationsrenten at gøre. Heller ikke det holdt. Senere på året fik vi de store skred i obligationskurserne og den høje effektive rente, dansk erhvervsliv i øjeblikket tynges af. Hvad blev så resultatet af det, da 1969